

ת"פ 21078/11/13 - תביעות צפת נגד פאדי חליחל

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 21078-11-13 תביעות צפת נ' חליחל
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

פאדי חליחל

הנאשם

הכרעת דין

כתב אישום ורקע:

1. ביום 12/11/13, הוגש נגד הנאשם כתב אישום שייחס לו עבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

על פי המיוחס לו בכתב האישום, ביום 8/11/13 סמוך לשעה 21.30, שהו המתלוננים מתן אסייג (קטין במועד הרלוונטי לכתב האישום), יעקוב כליפה וקובי עמר בצומת בשכונת יפה נוף בצד רחוב רמז דוד בצפת.

הנאשם עבר במקום מס' פעמים כשהוא נוהג ברכב סובארו B4 ומוזיקה רועשת בוקעת מרכבו.

נטען, כי המתלוננים סימנו לנאשם לעצור וביקשו ממנו להנמיך את קול המוסיקה, הנאשם יצא מהרכב כשהוא אוחז בידו פנס ואמר להם "אני אראה לכם מי זה פאדי", עלה לרכבו ונסע מהמקום.

בהמשך, כחצי שעה לאחר מכן, חזר הנאשם למקום, המתלוננים יחד עם לירז טובול ישבו בצד השני של הכביש.

הנאשם עצר את הרכב, החזיק בידו כלי שנחזה כאקדח, אמר להם "אני אראה לכם מי זה פאדי", תוך שהוא עושה תנועת דריכה באקדח, ונסע מהמקום.

יריעת המחלוקת:

2. ביום 6/1/14 כפר הנאשם במיוחס לו, טען כי לא החזיק ולא איים בנשק או בכל דבר אחר הנחזה להיות נשק. עוד טען כי הוא לא היה במקום האירוע בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום.

3. ביום 23/12/14 (בו התקיימה ישיבת תזכורת ראשונה בפני מותב זה, לאחר העברת התיק לשמיעה בפני) חזר הנאשם על כפירתו. נטען, כי הנאשם יחד עם חבריו, נסעו ברכב בקרבת מקום והיה מפגש כלשהו עם צעירים. הנאשם כפר בטענה כי היה לו אקדח, וכן הכחיש את הנטען, כי יצא מהרכב עם הפנס ואמר למתלוננים "אני אראה לכם מי זה פאדי".

4. על פי גרסת הנאשם בעדותו בפני, הוא הכחיש למעשה קיומו של כל מפגש או תקרית דומה לזו המתוארת. בגרסתו, אליה אתייחס בהמשך בהרחבה, טען שמדובר בעלילה שרקמו נגדו המתלוננים, שכן לדבריו הוא אויים שלושה שבועות לפני המקרה על ידי גורמים שזהותם אינה ידועה. לטענתו, מאחורי העלילה עומדת עוינותם של המתלוננים כלפיו, עקב טינתם לערבים, ובנוסף על רקע חשד שכון כלפיו כי הוא ניהל קשר רומנטי עם צעירה מצפת, ששמה גל, אחותה הצעירה של עדת התביעה לירז טובול.

הנאשם אמנם לא טען טענת "במקום אחר הייתי" לגבי יום האירוע, ובאחת מגרסאותיו (כאמור ביום 23/12/14) אישר שהיה לו מפגש עם צעירים, ואולם מלבד זה, מוכחשת ההתנהגות המיוחסת לו, ובעיקר האיומים, דריכת נשק או כלי דומה, והמשפט "אתם תראו מי זה פאדי".

בפני, איפוא, יריעת מחלוקת רחבה, בה האירוע, על שני שלביו, מוכחש על ידי הנאשם לחלוטין.

פירוט הראיות, מסקנות ונימוקים

5. מטעם התביעה העידו ארבעת הצעירים תושבי צפת, שהיו עדים, לטענתם, להתנהגות המתוארת בכתב האישום, או לחלקה - יעקב כליפה, קובי עמור, לירז טובול, ומתן אסייג (להלן: "**המתלוננים**"). בנוסף, העידו שוטר הסיוור רועי כהן, אשר שהגיע למקום עקב קריאה למוקד 100 של המשטרה, ואף מילא דו"ח פעולה, והחוקר מהנא פלאח. כן הוגשו שתי חקירותיו של הנאשם במשטרה, תיעוד של שני עימותים שנערכו בינו לבין שניים מהמתלוננים, ותמליל השיחות למוקד 100.

מטעם ההגנה העיד הנאשם וכן עד ההגנה אלירן קדוש. בנוסף הוגשו הודעותיהם של כל ארבעת המתלוננים, לשם הצבעה על סתירות בגרסאותיהם.

6. לאחר שנפרשו בפני ראיותיהם של הצדדים, התרשמתי מהעדים, ונתתי דעתי לטענותיהם של הצדדים בסיכומיהם, מצאתי כי אשמתו של הנאשם במיוחס לו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. נתתי אמון בעדויותיהם של ארבעת המתלוננים ושוכנעתי כי העידו עדות אמת לגבי התנהגותו של הנאשם בליל

האירוע, התנהגות שמוכחשת על ידו, כאמור לעיל, לחלוטין. כפי שיפורט, נתתי דעתי לאי ההתאמות ולסתירות לכאורה, אשר עליהן הצביע ב"כ הנאשם לגבי גרסאות המתלוננים, ואולם לא מצאתי כי יש בהן כדי לפגוע מהותית בגרסאותיהם. מדובר לטעמי באי התאמות שוליות שמקורן במגבלה האנושית לזכור פרטים באופן מדויק, וכן בעיבוד המידע שנקלט באירוע הקצר, בדרך השונה מאדם לחברו. שוכנעתי כי אין ממש בטענה שמדובר בעלילה יזומה.

הנאשם בגרסתו לא נטע ספק בגרסת התביעה ועדיה. לא נתתי בגרסתו אמון, ובחלקיה מצאתי בדברים משום חיזוק לראיות התביעה.

7. חקירת הפרשה החלה בקריאה למוקד 100 של המשטרה. לפי דו"ח הפעולה ת/1, התקשרה בליל האירוע, יום שישי 8/11/13, בשעה 21.48 המודיעה לירז טובול, והודיעה כי "בן מיעוטים בשם פאדי" דרך נשק על חבר שלה. בהמשך, על פי התיעוד המשטרתי, הודיעה המודיעה כי החשוד נוסע ברכב סובארו B4 כי הוא "עולה ויורד", וכי הוא עצר את הרכב ואמר לחבר שלה "עם פאדי לא מתעסקים".

8. על פי הדו"ח ת/1, הגיעה למקום, בשכונת שקמה שבצפת, ניידת ובה השוטר רועי כהן, ושם פגש את ארבעת המתלוננים, ותיעד מפייהם את עיקרי האירוע. אתייחס בנקודה זו לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי נמצא פגם בכך שהשוטר שמע את הגרסא מארבעת המתלוננים יחדיו מבלי שהפריד אותם זה מזה. מצאתי כי לא מדובר במחדל, שכן מדובר בטיפול ראשוני של ניידת סיור, כמענה לקריאה בה נמסר על איום בנשק חם, שקרה לכאורה זמן קצר לפני כן. בנקודה זו לא מדובר בפעולה שמטרתה העיקרית היא חקירתית, אלא ראשית במתן מענה מניעתי בטיחותי לאזרח, וסיכול סיכון הקיים מצד מי שיתכן ונושא נשק חם במטרה לפגוע. לכן סביר וטבעי שהמשטרה תלמד על האירוע, לשם הערכת המצב וגיבוש תכנית פעולה ראשונית, מהנוכחים בזירה. ארבעת המתלוננים מסרו עדויות שנגבו על ידי שוטר אחר, ליאור אלהרר. קיימת אמנם אפשרות לפיה העדים יושפעו זה מאמירותיו של זה, עקב השיחה עם השוטר, ואף ללא קשר לנוכחות המשטרה, ועניין זה נלקח בחשבון בקביעת המהימנות, ואולם לא מצאתי כי מדובר בעדויות מתואמות.

9. על פי הדו"ח ת/1, בעוד השוטרים מטפלים באירוע, ובעת שנגבו עדויותיהם של המתלוננים, עבר במקום הנאשם כשהוא נוהג ברכבו סובארו B4. הנאשם נהג ברכב ועמו ארבעה אנשים נוספים ששמותיהם צוינו. בשלב זה הפסיקו השוטרים את גביית העדויות, נסעו אחרי הרכב, חסמו אותו בניידת ועיכבו את הנאשם. ברכב נערך חיפוש ונמצא, בין היתר, פנס שחור. לא נמצא ברכב כלי נשק כל שהוא.

10. ארבעת המתלוננים העידו כאמור בפני. יצוין כי לא הסתייע לקיים את בקשת ב"כ הנאשם, אשר ביקש שארבעת המתלוננים יעידו ברצף בישיבה אחת, כדי למנוע תיאומי עדויות. לקחתי עניין זה בחשבון, ולא מצאתי בעדויותיהם סממנים של תיאום עדויות או של "החלפת חוויות" המחשידה כי עד שסיים להעיד הדריך את חבריו אשר טרם העידו. ההיפך הוא הנכון, הערכתי כי במעמד העדות, כשנתיים אחרי האירוע, העדים לא אופיינו במוטיבציה מוגברת, והמאשימה אפילו נאלצה להשקיע מאמצים להביאם לעדות. העד מתן אסייג, שהיה בעת האירוע קטין, וכעת הוא חייל גולני, לא התייצב לדיון בגלל אילוצי

השרות הצבאי, ואילו נגד העדה לירז טובול הוצא צו הבאה עקב אי התייצבות.

11. אין למעשה מחלוקת על כך שארבעת המתלוננים מכירים את הנאשם היכרות קודמת, ולפיכך ציינו בשמו כמי שביצע את העבירה המיוחסת. אין בפרשה זו איפוא מחלוקת לגבי זיהוי.

12. ארבעת המתלוננים תיארו באופן משכנע את האירוע ושוכנעתי מעל כל ספק כי תיארו את אשר ראו. התמונה שהצטיירה מעדויותיהם של העדים מצטרפת להוכחת הנטען בכתב האישום.

לפי העדויות - הנאשם חלף בשכונת שקמה נוהג ברכב שממנו בקעה מוסיקה רועשת. המתלוננים, שישבו בשכונה בערב שישי, עצרו את הנאשם ובקשו ממנו להנמיך את המוזיקה, והוא בתגובה איים "**אתם תראו מי זה פאדי**" נופף בפנס, ועזב.

לאחר זמן לא רב חזר ברכבו, כשבידו, על פי דברי העדים, אקדח, או נשק אחר, שאותו הנאשם **דרך**, אמר שוב "**תראו מי זה פאדי**" ונסע מהמקום.

הפרטים האמורים, מופיעים בשינויים קלים אליהם אתייחס, בכל גרסאות העדים, -

בין היתר בגרסתו של יעקב כליפה, עמ' 15 ש' 20 ואילך, בגרסתו של קובי עמור עמ' 22 ש' 30 ואילך, בעדותו של מתן אסייג, עמ' 22 (מיום 20/1/16) ש' 17 ואילך, ובעדותה של לירז טובול, אשר נכחה רק בשלב השני (עמ' 13 מיום 15/10/15, ש' 15 ואילך).

כל ארבעת העדויות נמצאו על ידי כאותנטיות וכתואמות את הזעקת המשטרה על ידי המתלוננים. לא מצאתי הגיון בטענה שמדובר בעלילה וכי הארבעה החליטו סתם כך בלא בסיס של אמת להזעיק ניידת בליל שבת ולסבך את הנאשם בתיק פלילי.

13. מצאתי כי העדויות ניתנו באופן קולח ונאמן לאמת, גם בחקירה נגדית נמרצת. התרשמותי מתחזקת מהתאמות ספונטניות בין הגרסאות, אשר ברור שמקורן בעדות חופשית ולא בתיאום. כך לדוגמא, עלה באופן טבעי מגרסאותיהם של ארבעת העדים שלירז טובול לא נכחה בכל האירוע, ולא ראתה את המקרה הראשון, שבו העירו שלושת הבחורים לנאשם שלא יעשה רעש והוא איים עליהם לראשונה, אלא הצטרפה רק מאוחר יותר, וראתה את האירוע השני, בו נעשתה דריכת האקדח לכאורה, והאיום באמצעותו.

אדגים להלן עניין זה, המצביע כדוגמא על מהימנות הגרסאות.

יעקב כליפה נשאל על ידי הסנגור:

"ש: באירוע הראשון שאתה מספר שהוא יצא עם הפנס ביד, איפה הייתה לירז?"

עמוד 4

ת: באירוע הזה לירז לא הייתה

ש: מתי היא הצטרפה אליכם?

ת: באירוע השני שהוא בא עם האקדח" (עמ' 21 ש' 3)

כך גם בעדותו של קובי עמור, שאף הוא נחקר בנקודה זו בחקירה הנגדית:

"ש: מתי לירז הצטרפה אליכם

ת: היא הייתה ברגע של האקדח נראה לי, היא הילכה להביא פלאפון מהבית, משהו כזה. בהתחלה היא לא הייתה, היא באה באמצע אם אני לא טועה, היא הייתה בבית שלה ובאה.

ש: היא הספיקה להיות באירוע של האקדח

ת: אני חושב שכן" (עמ' 25 ש' 21 ואילך)

וכך גם מתן אסייג, אשר גם אותו חקר הסנגור באותה נקודה:

"ש: באירוע שליד בית הכנסת שזה האירוע הראשון עם המוסיקה מי מארבעתכם

נכח?

ת: ארבעתנו נכחנו במקום, לא. אני, קובי ויעקב. לירז אח"כ חזרה, נראה לי שבאירוע הראשון היא הלכה לבית וחזרה.

ש: באירוע השני?

ת: ארבעתנו היינו" עמ' 28 מיום 20/1/16, ש' 22 ואילך.

ולבסוף, לירז טובול עצמה העידה כדלקמן:

"הייתי בביתי, יצאתי לבחוף, קובי עמור בן הזוג שלי שיצאתי לשבת איתו,

הבנתי שכבר לפני כן היה לו איזה שהוא אירוע עם פאדי, את זה הבנתי אחרי זה

מקובי, ובדרך לפני שהגעתי לקובי, פאדי הגיע עם הרכב שלו לכיוון בית החולים, מתחת לשכונה, הוא עצר את האוטו בצומת, פתח חצי חלון ישב לידו מישהו, אני לא יודעת מי זה, נראה לי זה היה אליירן קדוש. אני אומרת את זה לפי מה שראיתי, ולפי זה שאני יודעת שהוא באותה תקופה הסתובב איתו המון. אני עמדתי שם עם קובי, יעקב כליפה ומתן אסייג, שכולנו גרים באותה שכונה. פאדי פתח חצי חלון, הרים נשק, דרך אותו, והוא כיוון לקובי ואמר "אתם עוד תראו מי זה פאדי חליחל". הוא סגר את החלון ונסע" (עמ' 13 מיום 15/10/15 ש' 25 ואילך).

כאמור - אני סבורה שהדוגמא שלעיל, מדגימה כי מדובר בעדויות המשתלבות זו בזו בשאלת נוכחותה של לירז באירועים, משליכה, כמו בנקודות נוספות, על המסקנה היא קיימת מהימנות גבוהה שמצאתי בגרסאות. אילו היה מדובר בעלילת שווא, מן הסתם היו הארבעה טוענים כי כולם כאחד היו נוכחים בכל שלביו של האירוע.

13. דוגמא נוספת ל"התאמת רוחב" בין הגרסאות, מצאתי באופן בו תיארו העדים את האירוע עצמו, בשלב השני, בו מיוחס לנאשם איום מהרכב, תוך החזקת אקדח או כלי נשק.

ארבעת העדים, כליפה, עמור, לירז ומתן, תיארו את ההתנהגות באופן דומה.

שלושה מהארבעה תיארו בחקירתם הנגדית שהנאשם נהג ברכב, אך פתח את החלון הימני, זה שליד הנהג, התקרב דווקא לחלון המרוחק ממושב הנהג כשהאקדח בידו, כי החלון שליד הנהג היה החלון הקרוב יותר למתלוננים, ואיים עליהם באופן זה.

מדובר בתיאור מיוחד ויוצא דופן, אשר מאפיין עדות אמת, ולכן אביא אותו כלשונו מחקירותיהם הנגדיות של עמור, לירז ומתן (כליפה לא נשאל בעניין זה ישירות):

בעדותו של קובי עמור, הוא נחקר כדלקמן:

"ש: כשהוא כיוון את האקדח, המושב של הנהג היה רחוק מכם או קרוב אליכם, מבחינת התנוחה של הרכב?

ת: הוא עולה בכביש, ואנחנו בצד ימין שלו.

ש: לכן, אם הוא היה צריך לכוון את האקדח אליכם, הוא היה צריך לפתוח את החלון בצד שליד הנהג.

ת: נכון. אנחנו עמדנו קרוב יותר לחלון שליד הנהג, מאשר לחלון הנהג. " (עמ' 25 ש' 5 ואילך)

ובאופן דומה, נחקרה והשיבה גם לירז טובול:

"ש. כשהוא כיוון נשק, את אמרת שהוא פתח את החלון הימני של הרכב.

ת. את החלון שליד הנהג הוא פתח.

ש. הנהג כל הזמן ישב במושב שלו ולא קם.

ת. נכון. " (עמ' 15 מיום 15/10/15 ש' 25)

עמוד 6

גם מתן אסייג התייחס לשאלת החלון שממנו איים הנאשם באקדח, והעיד שהנאשם אמנם נהג, אך עבר בעת שנופף בנשק, למושב שליד הנהג:

"לשאלת בית המשפט, אם הוא נהג או היה ליד הנהג אני משיב, שהוא היה הנהג, אבל כשהוא הוציא את הנשק, הוא ישב ליד הנהג. הרכב היה תוך כדי נסיעה.

לשאלת בית המשפט איך זה יכול להיות, אני מסביר שהנסיעה היתה איטית. הוא נסע ממש לאט, הוציא את הנשק, איים והמשיך לנסוע. קשה לי לרדת ל"קטנות" עכשיו.

לשאלת בית המשפט אם ישב מישהו ליד הנהג אני משיב, שאני לא זוכר, התרכזתי יותר בנשק וגם פחדתי. " (עמ' 23 מיום 20/1/16 ש' 25 ואילך)

תיאור ייחודי זה, הקיים בארבעת העדויות, ובמיוחד בשלוש מתוכן, לפיהן הנאשם איים בנשק בעודו נוהג ברכב, כשהוא נוטה בגופו דווקא לכיוון החלון הימני הרחוק ממנו, והקרוב למתלוננים - הנו תיאור הסותר טענה של עלילה, וניכרים בו סימנים של אותנטיות ואמת.

14. מלבד שתי הדוגמאות הספציפיות, נתתי אמון בגרסאותיהם של המתלוננים, באופן עדותם הקולח והחף מהגזמות, ומדיבורם החופשי. העדים הישירו מבט, שיתפו פעולה בחקירה נגדית, העידו לגבי תחושת הפחד שחשו בעת האירוע, כשראו נשק בידו של הנאשם, ומיהרו להזעיק משטרה. אני נותנת לגרסאות העדים את מלוא האמון.

15. שמתי לבי לסתירות ולאי התאמות מסוימות שנפלו בגרסאות העדים, ושעליהן הצביע הסנגור, בהתייחס לעדויותיהם זו מול זו, וכל עדות מול הגרסה שנמסרה בהודעה שנגבתה בסמוך לאירוע. לא מצאתי באותן נקודות משום השפעה על קביעתי לגבי מהימנותם של העדים, והתרשמתי שמדובר בתיאורים שונים מאדם לאדם, וכן בחלופי הזמן, בהתאם לאשר קלטו חושי של כל עד ובהתאם לחדות זכרונו בשנתיים שחלפו בין האירוע לעדות. התרשמתי כי אותן אי התאמות דווקא שוללות טענה לגבי תיאום גרסאות. כך לדוגמה שמתי לבי לכך שלירז הייתה היחידה שהעידה כי האקדח היה כסוף, ואילו מתן העיד שהיה זה נשק ארוך יותר מאקדח, בעוד שכליפה ועמור העידו כי הנאשם איים באקדח. אני סבורה שמדובר בהבדלים שוליים, וכי אירוע קצר ומפתיע, שהתרחש בשעות הערב, במרחק של כעשרים מטר מהעדים (לדבריהם) עלול להיקלט באופן שונה מעט בין עד לעד.

נתתי דעתי לכך שרק כליפה העיד שהנאשם הגיע למקום כל פעם ברכב אחר - תחילה בוולוו, שבו השמיע מוזיקה רועשת, ואחר כך בסובארו, שממנו איים באקדח. לעומתו נראה כי יתר העדים העידו כי הנאשם היה בסובארו בשני האירועים (אם כי עמור בעימות הזכיר אף הוא את רכב הוולוו).

לא מצאתי בעניין זה כדי להחליש את עדותו של כליפה. יצוין כי הנאשם עצמו מסר בגרסתו שביום האירוע נהג תחילה בוולוו, ואחר כך בסובארו, כך שיתכן שכליפה ראה אותו בשני הרכבים ביום האירוע, לאו דווקא בשני

המפגשים שבכתב האישום, שכן הנאשם מסר שהוא מרבה לנסוע בסביבת שקמה שבצפת.

לסיכום, על אף שקראתי בעיון את התייחסות ההגנה בסיכומיה לסתירות ולאי ההתאמות, לא מצאתי כי מדובר בפגמים היורדים לשורשן של העדויות, ואין פגיעה במהימנותן.

15. אני רואה מקום מיוחד להתייחס לטענת המשיב כי העלילה שבעטיה הואשם לשווא, מקורה בטינת העדים כלפיו, עקב היותו ערבי, ונוכח החשד שהופנה כלפיו לגבי קשרים עם בנות מצפת, ובמיוחד עם אחותה של לירז, נערה בשם גל.

הטענה הועלתה על ידי הנאשם באופן חלקי בלבד בהודעתו הראשונה מליל האירוע (ת/2) שם אמר:

"לא אימתי ובגלל שכולם שונאים את הערבים אז משקרים ותבדוק" (ת/2 ש' 102)

הדברים נטענו גם בהודעתו השנייה מיום 11/11/13, שם טען שאנשים משקמה רוצים להפיל אותו כי טוענים שהוא מסתובב עם בנות (ת/3 ש' 6 ואילך).

בנוסף, הוגש מזכר של רכז מודיעין מתחנת צפת, מיום 11/11/13 (ת/5) לפיו מספר חודשים קודם לכן, פנה אליו הנאשם ואמר, שכשהוא מסתובב בצפת מאיימים עליו שיסבכו אותו בתלונות סרק כי הוא "מתעסק" עם בחורות מהעיר. נאמר במזכר כי רכז המודיעין הבהיר לנאשם כי על כל איום עליו להגיש תלונה, ולתת למשטרה לטפל בעניין.

לקחתי את טענותיו של הנאשם בחשבון, ואולם שוכנעתי ללא כל ספק כי התלונה בה עסקין לא באה לעולם על הרקע האמור יש מאין, וכי לא מדובר בעלילת שווא.

הטענה כי העדים עוינים את הנאשם הוצגה בפניהם וזכתה להתייחסותם בשלילה.

לדוגמא בעניין זה - בעימות שנערך בין הנאשם לבין לירז טובול (תמליל ת/5) טען הנאשם שאביה של לירז הוא זה שעומד מאחורי התלונה, ואף הטיח בה:

"הכל שקר, בגלל שרואים אותי הרבה בשקמה בגלל שאני ערבי"

לירז טובול הטיחה בנאשם שלדעתה הוא אורב לאחותה הקטינה, אבל על טענתו שמדובר בעלילה השיבה:

"אני כל מה שאמרתי נכון, אין לי מה לשקר, אין לי מה לערב, חוץ מאשר אירוע יום שישי"

גם יתר המתלוננים, כל אחד בתורו, נשאלו לגבי הטענה שמדובר בתלונת שווא עקב טינתם לנאשם, והכחישו טענה זו.

מדובר בתלונה נקודתית, לגבי אירוע איומים מצומצם וספציפי.

הטענה שהמתלוננים החליטו לרקום את עלילת השווא דווקא ביום האירוע, במסגרת תלונה ייחודית זו, איננה סבירה.

הנאשם מעולם לא התלונן נגד מתלוננים אלה דווקא, כאילו הם איימו עליו, ואף לא טען במשפט או במשטרה שמי מהארבעה שלח לו אי פעם מסר מאיים.

שוכנעתי, כי אפילו אם קיים מתח, בין גזעי או אחר, בין הנאשם ובין מי מהמתלוננים, עדיין אין בכך כדי להחשידם בתלונה שקרית, והם מסרו אמת.

16. בחיפוש שנערך אצל הנאשם, ברכב ובבית לא נמצא נשק. איני סבורה כי העובדה שלא נמצא נשק בחיפוש שנערכו אצל הנאשם מטילה ספק לזכותו ואין בכל להחליש את ראיות התביעה. נאשם הייתה שהות, על פי סדר האירועים ביום האירוע, להפטר מאותו כלי, שהמתלוננים ראו, ושלגביו נטען בכתב האישום שהוא "כלי הנחזה להיות אקדח". שוכנעתי שהמתלוננים מצדם היו משוכנעים, עקב מראה העיניים וצליל הדריכה, שהנאשם החזיק בידו אקדח או נשק דומה אמיתי, על כל המשתמע מכך, וכי הנאשם אכן החזיק באותו כלי, נשק חם או הדומה לנשק חם, במטרה לאיים עמו על המתלוננים.

17. הנאשם בגרסאותיו ובעדותו לא ביסס כל ספק בגרסאות העדים שאותן מצאתי, כאמור, מהימנות.

כפי שפורט - הנאשם הגיע לזירת האירוע ברכבו סובארו B4, בעוד הניידת נמצאת בשטח ועושה בירור ראשוני של האירוע. הנאשם עוכב ונלקח לחקירה.

בגרסתו הראשונה ת/2, שלל הנאשם את כל מה שיוחס לו, וטען שמוקדם יותר ביום האירוע, סביב השעה 19:30, הסתובב בצפת ברכב מסוג וולוו ששייך לאביו, ובהמשך החליף את הרכב לאותו סובארו B4, ואז עצר אותו ג'יפ משטרתי והוא נלקח לחקירה.

הנאשם אישר שגם בוולוו הסתובב בצפת.

הנאשם מיעט לשתף פעולה בחקירה, וענה באופן לקוני לשאלות שנשאל.

כשנשאל אם דיבר עם מישהו כשנסע בוולוו, ענה "לא זוכר כל צפת מכירה אותי" (ש' 17)

הנאשם הרבה לענות "לא זוכר" לגבי שאלות שהופנו כלפיו, בין היתר בשאלה מי היה איתו וכמה פעמים היה בשכונת שקמה, וכל זאת לגבי אירוע מאותו לילה, אשר אמור היה לזכור היטב.

כשנשאל אם הייתה תקרית כלשהי בינו לבין צעירים, לא ענה באופן ברור:

"ש: האם ירדת מהרכב ודיברת עם אנשים או שאנשים בקשו ממך לעצור ודיברו

איתך?

ת: לא זוכר דברתי עם הרבה" (ת/ש' 54)

בהמשך נשאל במפורש אם הוא מכיר את ארבעת המתלוננים, וענה על כל אחד מהשמות שהושמעו לו בשלילה.

כן נשאל אם יש לו סכסוך עם מישהו מצפת, וענה על השאלה בשלילה, אך ציין שכולם מכירים אותו. הנאשם נשאל אם השמיע מוסיקה ביום האירוע וענה כי הוא תמיד מפעיל מוסיקה, אך כשנשאל אם היה אירוע בו התבקש להנמיך את המוסיקה בשכונת שקמה ענה:

"לא זוכר, אבל תמיד אנשים דתיים פונים אלי ואני מכבד את רצונם". (ש' 85)

בגרסתו של הנאשם יש איפוא ריחוק עצמי מכל הסיטואציה המתוארת, שלגביה הנאשם טען כי איננו זוכר אם הייתה או לאו.

18. גם בעימותים שנערכו לנאשם עם לירז טובול ועם עמור, וכן בחקירתו השנייה מיום 11/11/13, הנאשם הכחיש את כל שיוחס לו, ולא נתן גרסה חלופית הגיונית.

הנאשם טען גם בשלב זה שאיננו זוכר אם חברו אלירן קדוש היה עמו או לא, שלל באופן גורף מפגש או שיחה עם המתלוננים, וטען שהכל עלילה ושקר. בעימותים (ת/ש' 5, ת/ש' 6) הטיחו בו לירז טובול וקובי עמור את טענותיהם לגופו של עניין, ואילו הנאשם לא נתן כל גרסה למעט הטענה שמדובר בשקר.

גם בבית המשפט חזר הנאשם על הכחשה גורפת של כל המיוחס לו, ולא קשר עצמו אף לא לחלק מהנטען. הנאשם לא אישר כי התקיימה כל פגישה עם המתלוננים, קל וחומר לא דין ודברים, אי הבנה או סכסוך.

לפי טענתו של הנאשם - המתלוננים בדו מלבם, במגמתיות ובשקר, לא רק את הטענה כי איים עליהם פעמיים, ונופף בנשק, אלא גם את עצם המפגש עמם ואת כל הנטען לגבי הבקשה שביקשו ממנו להנמיך את המוזיקה. מדובר בטענה מרחיקת לכת.

גרסתו של הנאשם במשטרה, בחקירות ובעימותים, כמו גם בבית המשפט, נעדרה הגיון, ואין לי אלא לדחותה, בהיותה משוללת כל אחיזה במציאות, מול גרסתם הסדורה ומרובת הפרטים של עדי התביעה.

19. עד ההגנה אלירן קדוש הוזמן לעדות והעיד שהיה חבר טוב של הנאשם ואולם בהווה יחסיהם טובים (עמ' 30 מיום 24/2/16 ש' 13). הודעתו של עד זה במשטרה מיום 11/11/13 הוגשה על ידי ההגנה לאחר שנמצאו סתירות בין עדותו בבית המשפט בה לא זכר כמעט כלום מיום האירוע, לדברים שמסר במשטרה, וטען שלא היה כלל עם הנאשם. בהודעתו במשטרה העד קדוש אישר שנסע עם הנאשם בליל האירוע, והעיד

לטובתו שלא היה כל איום, או החזקת נשק על ידו, ואולם קדוש אישר, בניגוד לגרסת הנאשם, כי דווקא הייתה תקרית שבה אנשים בקשו מהנאשם שימין את המוסיקה (ש' 27 ואילך). מצאתי כי מדובר בעד שלא שש לשתף פעולה בחשיפת האמת, ואולם בעת חקירת התיק דבריו הועילו דווקא לגרסת התביעה, למרות שמחקירתו ניכרת מגמה לסייע לנאשם חברו. מדברי קדוש מתקבל חיזוק לגרסת האישום כי התקיימה התנגשות בין הנאשם לבין אנשים על רקע מוסיקה רועשת.

20. שוכנעתי ללא כל ספק כי כל המתואר בעדויות העדים אכן אירע, וכי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בעובדות כתב האישום.

21. סעיף 192 לחוק העונשין מבסס את עבירת האיומים כדלקמן:

7
192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

בנסיבות האירוע, שבו הנאשם השמיע בפעם הראשונה את המשפט "אני אראה לכם מי זה פאדי" בהמשך לעימות מילולי עם המתלוננים כשהוא יוצא מרכבו ומנופף בפנס, ובפעם השנייה כשהוא מחזיק בידו ודורך כלי אשר המתלוננים האמינו כי בנשק חם מדובר - נעשו הדברים במטרה להפחידם.

ההתנהגות נעשתה כתגובה להערות שהעירו המתלוננים לנאשם, שפגעו, כך נראה, בכבודו, ובכוונה ברורה לאיים עליהם.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים שיוחסה לו.

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ו, 09/05/2016 במעמד הנוכחים.

רות שפילברג כהן , שופטת